

Şehit

Şehid Md. Abdun Nur

Doğum tarihi:	1 Nisan, 1995
Şehadet tarihi:	5 Ağustos, 2024
Bölge:	Mymensingh
İlçe:	ময়মনসিংহ

Kısa Biyografi

Meslek: Gazeteci (Suç Muhabiri, Ajker Goyenda Sangbad; Kadrolu Muhabir)

Şehadet Yeri: Kanlı basın kimliğiyle birlikte Dakka Tıp Fakültesi Hastanesi'nde ölü olarak kaydedildi

Şehitlik Olayı ve Detayları

Kanıyla yasaklı Avami Ligi raporu yazıldı.

Şehidin Biyografisi

Mo: Abdun Nur, bir isim, bir hayat, tamamlanmamış bir hikâye. 1 Nisan 1995'te hayallerle dolu gözleriyle dünyayı görme arzusuyla bir umut doğdu. Babası Mo: Abul Basar, annesi Mosammat Asma Hatun. İki hâlâ hayatta, ancak üzerlerinde sürekli bir gölge gibi süregelen bir keder var; her nefeste içlerindeki kan sızısını duyabiliyorsunuz. Nur, mesleği gereği bir gazeteciydi. Gerçeğin takipçisi, halk için bilgi taşıyan bir yolcu. İki gazetede kaleminin izi, düşüncelerinin dalgaları sayısız okuyucunun eline ulaşarak güç, bilgi ve şefkatin kelimelerini bırakmıştı. Ancak Temmuz isyanı her şeyi değiştirdi. Yüzlerce yürek özgürlük susuzluğuyla sokaklara döküldüğünde, Nur eline mikrofon aldı, boynunda kimlik kartıyla görevine çıktı. Kimlik kartı bağımsız gazeteciliğin taş yazısıydı, bugün kanlı bir tanıktır. Savaş nasıl müziğe dönüşür? O gün, Nur'un mikrofonda yakalanan silah sesleri ve onun feryadı yeni bir direniş sloganına dönüştüğünde, bu soru gözyaşlarına karıştı. O küçük kamera flaşı, o tozlu ceketin cebindeki kalem, hepsi kan kalıplarında değişmişti. Ailesinin ifadesiyle, "Kan lekesi hâlâ gitmedi, defalarca yıkamaya çalıştık ama kan sadece sıvı değildir, o tarihtir." Bu leke sadece giyside değil, bir annenin göğsünde sonsuz bir resim haline gelmiştir. Nur'un evi şimdi boş, sesi duyulmuyor, tatlı gülüşü yok, sadece duvarda anıların silueti var. Eşi daha önce ayrılmıştı. Kızı ise muhtemelen günlerce medrese yükünü taşıyor; babasının melodi ve korumasını anlamadan çok önce kaybetti.

Bu şehit ve bugünün dünyası. Gözle görülmezler ama her kan damlasında, her anının köşesinde hissedilirler. Ah, biri "Nur burada vardı, gerçekleri söylüyordu" diye bir kez seslenseydi, belki de o sözler annesine biraz huzur getirebilirdi. Ama gerçek şu ki, Nur yok; ama onun sesi, heyecanı, cesareti yok olmadı; haber sayfalarında, insanların kalplerinde ve kan gibi asla gitmeyen keskin bir boşlukta devam ediyor.

Direnişin Arka Planı — Kızıl Temmuz'un Tarihi

2024 Temmuzunda Bengal'in sokaklarında tarih yazılıyordu, ama bu tarih kanla yazılmış, gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Şehrin gökyüzü her gün daha da kızılılaşıyordu. Gün batımı değil, aksine duman ve ateş, el bombalarının patırtısı ve insanların feryadı onun rengini belirliyordu. 1 Temmuz'da başlayan kota reformu hareketi, 15 Temmuz'dan sonra korkunç bir baskı ve zulüm oyununa dönüştü. Bu oyunda sahne alanlar öğrenci birliği, gençlik birliği, gönüllü birlik ve polis zorbalığıydı. Devletin yönetiminin diliyle, tek emir vardı: Korkut, durdur, boyun eğdir.

Ama direniş çoktan taş gibi sertleşmişti. Bu yüzden Rampura'dan Mirpur'a, Banshri'den Tejgaon'a kadar

herkes aynı maskeyi takıp alevlendi: Direnişin maskesi. Öğrenciler elleri boş, göğüslerini siper ederek durdular, sanki kendileri kurşun geçirmez insani kalkanlardı. Kitaplarda demokrasi dersleri alanlar sokaklarda cesaretin nasıl bir kavram olduğunu öğretiyordu. Halk da sokak kenarına indi, biri yiyecek getirdi, biri su, biri bağırılarıyla destek verdi. Bu, korkunun ve suskunluğun bittiği, Kızıl Temmuz adı verilen cesur bir devrimin başlangıcıydı.

Tam bu zamanda Abdul Nur ortaya çıktı. Sadece bir gazeteci değil, yaşayan bir belge, küçük bir kalemdi o, zamanın aynası. Elinde silah yoktu, sadece bir not defteri, bir mikrofon ve boynunda bir gazeteci kimlik kartı vardı; bu kart kanla yazılmış bir belgedir. Sadece video çekmiyordu; hikâyeler topluyor, mağdurların sesini yükseltiyor, devlete gerçeğin asla gömülemeyeceğini hatırlatıyordu.

Abdul Nur biliyordu ki devlet gerçeklerden korkar, en zalim o olur. Gazetecilik onun için bir savaştı, kalem tabanca gibiydi. Bu yüzden durmadı. Kurşunlar ona da geldi; belki onu susturmak, belki onu korkutmak için. Ama kamerası açıktı, sesi güçlüydü. Düştüğünde, kanıyla yola damga vurdu; binlerce direnişçi o yoldan geçti.

O kan silinemezdi, çünkü o sadece bedenden gelen kan değildi, cesaretin, bilincin, yeni bir özgürlüğün kanıydı, akıllı telefon ekranlarından ülkeye yayıldı. Halk gördü ki gazeteciler de vuruluyor, gerçek söylenince ölmek gerekiyor. Ve halk unutmadı.

Bugün Kızıl Temmuz sadece bir hareket günü değil, bilinç adı. Sosyal medyada trend değil, kalplerde yanan bir ateş. Abdul Nur o ateşte yanmış, parlamıştı. O ışığın sıcaklığı hala yaşayanların yüreğinde yanıyor, külleri asla sönmüyor.

Kızıl Temmuz'un tarihi bir gün biri yazacak elbet ama şehitler bilir ki onların kanı ilk taslaktı.

Şehit Oluş Şekli

5 Ağustos 2024, korkunç bir öğleden sonra. Abdul Nur o gün yine haber toplamak için dışarı çıkmıştı. Gözlerinde yorgunluk vardı, ama hedefi gerçekti, onu yakalamak ve ortaya koymaktı. Ama başkentteki ana cadde artık haber alanı değildi; savaş alanıydı, ses sadece slogan değil, silah sesi demektir. Anbean sahne değişiyordu. Bazen göz yaşartıcı gaz, bazen kan, bazen insanların feryadı vardı. O gün de omzunda çanta, elinde mikrofon, gerçekleri kaydetmek, tarihe parmak basmak için koşuyordu.

Tam saat dörtte, Nur'un babası Mo: Abul Basar bilinmeyen bir numaradan bir telefon aldı. Ses sordu, "Abdul Nur adında birini tanıyor musunuz?" Zaman sanki yüreğin içinde dondu. O cevap verdi, "Oğlum." Karşıdaki ses dedi ki, "Çabuk Medical'e gelin." Ama bu çağrı sadece hastaneye gitmek için değildi. Bu çağrıda son vedanın sessiz haykırışı vardı. Bir baba yavaş yavaş ölüme doğru yürüyordu, kalbinin her köşesinde korku dalgaları.

Rikşaya bindi baba, yanında küçük oğlu vardı. Yol boyunca polisler, kapalı kapılar, karmaşık yollar. Döndüler, dolaştılar Bawnia Pazarı, flyover, ECB köşesi, askeri üsse kadar yürüdüler. Ayaklar yorgundu, gözlerde uykusuz korku vardı. Aniden tanımadıkları bir motosikletli durdurdu onları. Ne gazeteci, ne akraba, ama insan. O iyi kalpli adam onları alıp Mugda Medical'in acil servisine götürdü.

Orada 'Rakib' adında telefonu açan gençle karşılaştılar. Rakib dedi ki, "Cesedi teslim edene kadar yanınızda olacağım." Güven verici bir ses, ama boynundaki hüznün belliydi. Sonra morga gittiler. Perde kaldırıldı, bir ceset, başının arkası kurşunla parçalanmıştı. Yerdeki kan nedeniyle ilk bakışta tanınamıyordu. Pencakisi kan içindeydi çünkü hastane zemininde o kadar kan vardı ki, ayakkabıya değil, kalbe kan bulaşırdı.

Bu gerçeklerin peşinde koşan gazeteci artık yerde, cansız bir madde gibi. Çantası yanındaydı, içinde belki yarım kalmış notlar, belki bazı fotoğraflar. Artık soru sormayacak, haber yapmayacak, o kendisi olmuştu haber, kanlı bir başlık.

Gece 9'da cenazesi köyüne götürüldü. Ne kırmızı halı, ne devlet selamı vardı. Ölümü canlı yayında değildi; Facebook ekranlarında biri çığlık atmadı, YouTube videolarında kimse gözyaşı dökmedi. Bu ölüm tamamen sessizdi; sadece bir babanın gözlerinde yer bulmuş sessiz bir gözyaşı raporu. Sanki devlet kendisi bir

gazeteciyi öldürmüştü, her kurşun “Gerçeği söylersen ölmelisin” diyordu.

Bu ölüm hepimizin utancı, sessizliğimiz onun gerçek katili. Bugün Abdul Nur yok ama kanı göz kapaklarımıza yapıştı, gözler kapandığında görüyorum, bir gazeteci yerde yatıyor, yanında kalemi, hâlâ bir şeyler söylemek istiyor... ama kimse duymuyor.

Aile ve Acı Detayları

Abdul Nur’un babası Mo: Abul Basar hâlâ geceleri uyanır. Saatin akrebi o gün tam dörtte durur — o telefon geldiğinde. Bilinmeyen bir ses, bilinmeyen bir acı anı. Yüreğinde o an hâlâ kanayan bir yara. Zihninde tekrar tekrar dönen soru: “Abdul Nur adında birini tanıyor musunuz?” — Bu hayatın bir sorusu, cevap verirken bir hayat sona erdi.

Ve anne — Asma Hatun — onun acısı farklı. Konuşmaz, kimsenin gözünün içine bakmaz, sadece sessizce başını eğer. Günlerce, gecelerce, sarısının ucuyla siler gözyaşlarını, kelimesizce akar gider. Bir zamanlar hayal ederdi — oğlunun elini tutup Umre yapmayı, ya da birlikte küçük bir ev almayı. Bugün o hayal, ölü bedeninin yanında, sessiz bir evde parçalanıp dağılmış durumda.

Abdul Nur’un eşi daha önce evden ayrılmıştı, küçük bir kızı geride bıraktı; hâlâ medresede okuyor. O anlar mı devletin nasıl babasının başını parçaladığını? Bilir mi babasının sadece kurşunla ölmediğini, üzerine sinmiş olan sessiz toplumun acı ihmalini, omzundaki bitmek bilmez soruları?

Bu aile çok sade yaşıyordu. Ne zenginlik gösterişi, ne konfor alışkanlığı vardı. İki öğün yemek, biraz birikim ve bir avuç hayal en büyük servetleriydi. Şimdi evde kimse gelir getirmiyor. Sadece korkunç bir boşluk var, her gün evin havasında iniltiye dönüşen.

Ama hiç kimseye el açmıyorlar. Abul Basar hâlâ gazetecilik öğrencilerini görünce “Oğlum da böyle yapardı” diyor. Ama sesi kırılmış, o kurşunun sesi içinde kalmış, artık kelimeler çıkmıyor. Yardım istemiyorlar, sempati değil; haklı bir tanınma istiyorlar. Devletin konuşmasını, medyanın en azından bir kere “Abdul Nur gerçekleri söylediği için şehit oldu” demesini bekliyorlar.

Ama dört bir yan sessiz. Medya dönüyor, bakanlar susuyor, direnişçiler hayatta kalmaya çalışıyor. Abdul Nur’un cesedi sadece bir Facebook paylaşımı olarak kaldı, kimse kaydetmedi, kimse okumuyor artık. Oysa ölümü sessiz değil. Onun haykırışı hâlâ havada titreşiyor, son bakışı gökyüzünde çakan yıldırım gibi gürlüyor:

“Kurşun yedim, ama hâlâ soruyorum, siz neredesiniz?”

Cevap yok. Sadece yalnız bir aile, kanlı bir anı ve sürekli sorgulayan bir sessizlik var.

Öneri ve Miras

Bir şehidin kızı yetim kalmasın; bu bizim ulusal vicdanımızın ilk sınavı olsun. Devletin anayasası ne kadar sayfalarda yazılı olursa olsun, adalet kanlı sokak tozunda kalıyorsa, tüm ilkeler sadece sözde kalır. Abdul Nur’un şehit olması sadece hayatını vermesi değil; her nefesi sessiz bir direnişti, her adımı gerçeği söyleme, haksızlığa boyun eğmeme sözüydü. Ölümü sadece ailesinin değil, toplumun, devletin, zamanın sorumluluğudur.

Kızının geleceği güvencesiz karanlığa gömülmesin; bu ulusun öncelikli önerisi olsun. Devlet ona burs vermeli, çünkü hayatının ilk öğretmeni babası hayatının en yüksek dersini kendi canıyla vermiştir. Düzenli maddi destek, ruh sağlığı hizmetleri ve medresedeki tüm masrafları devlet karşılamalı. Bu merhamet değil, bir şehide hak.

Biz istiyoruz ki, devlet küçük bir iş sermayesi vererek aileyi kendi ayakları üzerinde durabilir hale getirsin, böylece el açmak zorunda kalmasınlar, başlarını dik tutarak yaşayabilsinler. İstiyoruz ki, kızı yükseköğrenime kadar gidebilsin; büyüyünce “Babam şehit oldu ve ben onun mirasçısıyım” diyebilsin.

Bugünün nesli bilsin ki Abdun Nur da bu toprağın evladıdır. O bir kahramanın kıyafetini giymemişti, sadece elinde bir kalem vardı ve gözlerinde sorular. O kalemi kurşun durdurdu ama hayallerini durduramadı. Kanı sadece sokaklarda değil, vicdanlarımızda da iz bıraktı. Ölümü bize hatırlatıyor ki, bir kurşun sadece bir canı

durduramaz; o tarih yazan kalemi kırar, geleceğin hikayesini kesintiye uğratır.

Bu yüzden bugün soru değil, cevap istiyoruz: Bu ölümü nasıl değerlendireceğiz? O bilinci nasıl yaşatacağız, bir gün sokakta sessizce kan olarak dökülen?

Kısaca Şehidin Tanıtımı

İsim: Md. Abdun Nur

Meslek: Gazeteci (Suç Muhabiri, Ajker Goyenda Sangbad; Staf Muhabir, Ovijan News TV)

Doğum: 01 Nisan 1995

Baba: Md. Abul Basar

Anne: Mosammat Asma Khatun

Eşi: Ayrılmış

Çocuk: 1 Kız (Madrassa Öğrencisi)

Ölüm Yeri: Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesi

Şehit Olma Tarihi: 05 Ağustos 2024

Yaralanma: Başından kurşun

Ölüm Sonrası Durum: Kanlı kimlik kartıyla Dhaka Tıp Fakültesi Hastanesinde ölü olarak kaydedildi

Defin: Kendi köyü, Bagergaon, Usti, Gafargaon, Mymensingh

Kan Grubu: +

Doğum Yeri: Mymensingh

Şimdiki Adres: Ev/Numarası: 43, Sektör: 10, Uttara Batı, Dhaka Kuzey Şehir Kurumu, Posta Kodu: 2233

Kalıcı Adres: Bagergaon, Usti, Gafargaon, Mymensingh

Tıbbi Vaka Kimliği: 24992

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah, müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın aldı. (Tevbe 9:111)

Hadis-i Şerif

Şehitlerin ruhları yeşil kuşların gövdesindedir. (Sahih Muslim 1887)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

